

Grün Magda És Családja

A kép 1953-ban készült, a háború után a családi házban vagyunk, Szolnokon. A bejárat előtt vagyunk egymás mellett. Az első sorban ül édesapám, Grün Ignác és édesanyám, a második sorban állnak balról jobbra: én [Grün Magda], az öcsém [Grün] Géza, aki Garami Gézára magyarosította a nevét a háború után, és a húgom [Rózsa Imréné, született Grün Jolán]. Azt nem tudom, hogy ki készítette ezt a képet, vendégünk volt egy fiatalember, akinek volt fényképezőgépe. Ez egy olyan kép, amin még együtt volt a család. A második világháborúban mind az öten Ausztriában, Strasshofban voltunk kényszermunkatáborban. Nagy ritkaság, hogy a két öreg szülővel együtt, öten hazajöttünk. Az nagy ritkaság volt, még Szolnokon is. Mikor ez a kép készült, én már Pesten éltem, 1951-ben jöttem el Szolnokról. Addigra már szövetkezet alakult a kalapos szakmából. Szövetkezeti tag lettem mint kisiparos. Fölvettek, és teljesítménybérben dolgoztunk. Nem éltünk dúskálva, nem lehetett terveket szőni meg minden, de megéltünk. Én végig egy szövetkezetben voltam. Azt mondtam a főnökömnek, hogy én keresek másik helyet, mert egyre rosszabb a helyzet. Erre ő azt mondta, hogy másutt sem édesebb a szőlő. Ez politika, itt nem lehet nagy dolgokat csinálni. Ez az 1950-es években történt. Akkor nem volt senkinek semmije. A húgom ebben az időben Szolnokon élt, mint ahogy egész életében is Szolnokon maradt, háztartásbeli volt. Az öcsém, Géza a háború után, az 1940-es évek végén és az 1950-es években gyári főkönyvelő volt a Danuvia Fegyvergyárban [Danuvia Fegyver- és Lőszergyár], Zuglóban. Néhány év múlva, 1957-ben, hetvenhat éves korában édesapám agyérelmeszesedést kapott. Azt hiszem, édesapám betegségéhez hozzájárultak a körülmények is. Nem tudta a megváltozott világot elfogadni. Olyan korban volt, amikor ez a megváltozott világ az ő részére elérhetetlen volt. Minden állami tulajdonba került. Az ő üzletét is elvették. Az agyérelmeszesedés az olyan betegség, hogy az egyik órában az ember tiszta, aztán meg már nem tudja, mit csinál. Szerintem az édesapám tudta, hogy hová megy. Ő olyan éles eszű ember volt, hogy nem tudta elviselni. Vissza tudott jönni a háborúból velünk, és mégis így végezte. Édesapám 1958-ban, édesanyám 1968-ban halt meg.